

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αντιβαίνει η εθνική νομοθεσία στο δικαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ειδικότερα δε, αντιβαίνουν τα άρθρα 19, πέμπτο εδάφιο, και 19 bis του προεδρικού διατάγματος αριθ. 633/72 (δηλαδή η εθνική ρύθμιση η οποία διέπει τον αποκαλούμενο μηχανισμό της αναλογίας όσον αφορά τη μη παροχή δυνατότητας εκπτώσεως του ΦΠΑ) στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 77/388 της 17ης Μαΐου 1977 ⁽¹⁾;
- 2) [Είναι συμβατή με το δικαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης] η διαφορετική μεταχείριση των ιταλικών επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στον χώρο της υγείας και χαρακτηρίζονται ως «τελικοί καταναλωτές» (επιβαρυνόμενοι με ΦΠΑ) σε σχέση με τις αντίστοιχες επιχειρήσεις άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (όπως είναι το Βέλγιο, η Βουλγαρία, η Γερμανία, η Ελλάδα, η Γαλλία και η Ισπανία), οι οποίες χαρακτηρίζονται ως «μεσάζοντες» [που έχουν δικαίωμα εκπτώσεως του ΦΠΑ];
- 3) Υφίσταται διαφορά ως προς τη μεταχείριση όσον αφορά το καθεστώς του ΦΠΑ μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθόσον, αντί της ισχύουσας στην Ιταλία απαλλαγής από τον ΦΠΑ, σε άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Βέλγιο, Βουλγαρία Γερμανία, Ελλάδα, Γαλλία και Ισπανία), η παροχή των ίδιων ιατρικών και νοσηλευτικών υπηρεσιών υπόκειται στον ΦΠΑ, με συνέπεια στην παροχή πανομοιότυπων ιατρικών και νοσηλευτικών υπηρεσιών να αντιστοιχούν διαφορετικοί συντελεστές ΦΠΑ και, ως εκ τούτου, διαφορετικό δικαίωμα προς έπτωση;
- 4) [Είναι συμβατή με το δικαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης] η διαφορετική μεταχείριση των ιταλικών επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στον χώρο της υγείας (περιλαμβανομένης της Casa di Cura Città di Parma) σε σχέση με τις επιχειρήσεις άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (όπως είναι το Βέλγιο, η Βουλγαρία, η Γερμανία, η Ελλάδα, η Γαλλία και η Ισπανία) όσον αφορά την υπαγωγή στον ΦΠΑ της εκ μέρους των δεύτερων παροχής ιατρικών και νοσηλευτικών υπηρεσιών και, ως εκ τούτου, όσον αφορά το δικαίωμά τους προς έκπτωση και/ή επιστροφή του ΦΠΑ που καταβάλλεται για τις συνακόλουθες αγορές, αντιθέτως προς άλλες επιχειρήσεις δραστηριοποιούμενες στον χώρο της υγείας;

⁽¹⁾ Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Bundesfinanzgericht (Αυστρία) στις
3 Νοεμβρίου 2020 — ΧΟ κατά Finanzamt Waldviertel**

(Υπόθεση C-574/20)

(2021/C 35/41)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzgericht

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: ΧΟ

Καθή: Finanzamt Waldviertel

Προδικαστικά ερωτήματα

Ερώτημα 1, σχετικά με το κύρος του παράγωγου δικαίου:

Είναι έγκυρα τα άρθρα 4 και 7 του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 ⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 465/2012 ⁽²⁾ (στο εξής: κανονισμός 883/2004, νέος συντονισμός ή βασικός κανονισμός);

Ερώτημα 2:

Έχει το άρθρο 7 του κανονισμού 883/2004, ιδίως δε ο τίτλος «Άρση των ρητρών κατοικίας», την έννοια ότι αποκλείει την έγκυρη θέσπιση των γενικών κανόνων του άρθρου 8a του Familienlastenausgleichsgesetz (FLAG) του 1967, του άρθρου 33, παράγραφος 3, σημείο 2, του Einkommensteuergesetz (EStG) του 1988 και της Familienbeihilfe-Kinderabsetzbetrag-EU-Anpassungsverordnung που ρυθμίζουν την τιμαριθμική αναπροσαρμογή των οικογενειακών παροχών σύμφωνα με την αγοραστική δύναμη στο κράτος κατοικίας, στο μέτρο που η εφαρμογή των κανόνων αυτών συνεπάγεται μείωση του οικογενειακού επιδόματος σε ορισμένα κράτη μέλη;

Ερώτημα 3:

Έχει η προβλεπόμενη στο άρθρο 7 του κανονισμού 883/2004 απαγόρευση μείωσης των παροχών σε χρήμα, ιδίως δε η φράση «οι παροχές σε χρήμα [...] δεν υπόκεινται σε μείωση, τροποποίηση, αναστολή, κατάργηση ή κατάσχεση», την έννοια ότι η ως άνω διάταξη δεν αποκλείει την έγκυρη θέσπιση των κανόνων του άρθρου 8a του Familienlastenausgleichsgesetz (FLAG) του 1967 και του άρθρου 33, παράγραφος 3, σημείο 2, του Einkommensteuergesetz (EStG) του 1988 που ρυθμίζουν την τιμαριθμική αναπροσαρμογή των οικογενειακών παροχών σύμφωνα με την αγοραστική δύναμη στο κράτος κατοικίας, στο μέτρο που οι εφαρμογή των κανόνων αυτών συνεπάγεται αύξηση των εν λόγω οικογενειακών παροχών;

Ερωτήματα 4 και 5, σχετικά με τη γνωμοδότηση επί της οποίας στηρίχθηκε η τροποποίηση του νόμου:

Ερώτημα 4:

Πρέπει τα άρθρα 7 και 67 του κανονισμού 883/2004 να ερμηνεύονται και να διακρίνονται υπό την έννοια ότι το άρθρο 7 αφορά τη διαδικασία θεσπίσεως της ρήτρας κατοικίας ως γενικού και αφηρημένου κανόνα από το κοινοβούλιο του κράτους μέλους, ενώ το άρθρο 67 αφορά, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, τη διαδικασία θεσπίσεως του ατομικού και συγκεκριμένου κανόνα και απευθύνεται άμεσα στον φορέα, όπως αυτός προκύπτει κατ' αρχάς από τον τίτλο II του βασικού κανονισμού;

Ερώτημα 5:

Έχουν τα άρθρα 67 και 68, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 883/2004, καθώς και το άρθρο 60, παράγραφος 1, του κανονισμού 987/2009 την έννοια ότι πρέπει να εφαρμόζονται από κοινού, όπως οι προγενέστερες διατάξεις τους, ήτοι τα άρθρα 73 και 76 του κανονισμού 1408/71 και το άρθρο 10 του κανονισμού 574/72, και, ως εκ τούτου, πρέπει να ερμηνεύονται μόνο σε ενιαίο πλαίσιο και έχουν ως κοινό σκοπό, τηρουμένης της αρχής της απαγορεύσεως των σωρεύσεων, να μην απολέσει το πρόσωπο κανένα δικαίωμα και τούτο εξασφαλίζεται με την προβλεπόμενη στο άρθρο 68, παράγραφοι 1 και 2, κατηγοριοποίηση και ιεράρχηση των εμπλεκόμενων κρατών μελών και τη ρητή πρόβλεψη τυχόν απαιτούμενης επιπλέον καταβολής εκ μέρους του αρμόδιου κράτους μέλους του οποίου οι διατάξεις εφαρμόζονται χωρίς δικαίωμα προτεραιότητας, με αποτέλεσμα να είναι απαράδεκτη η ερμηνεία του άρθρου 67 του κανονισμού 883/2004 κατά τρόπο απομονωμένο, όπως συμβαίνει στη γνωμοδότηση;

Ερώτημα 6:

Έχουν ο όρος «γενική ισχύς» κανονισμού και η φράση «είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα», στο άρθρο 288, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, την έννοια ότι αποκλείουν επίσης την έγκυρη θέσπιση των ατομικών κανόνων των αρμόδιων φορέων, οι οποίοι στηρίζονται στους κανόνες που ρυθμίζουν την τιμαριθμική αναπροσαρμογή, και ότι επομένως η προσβαλλόμενη πράξη της κύριας δίκης δεν έχει αποκτήσει τυπική ισχύ δεδικασμένου (δεν έχει καταστεί απρόσβλητη);

Ερώτημα 7:

Αντιβαίνουν στην απαγόρευση μεταφοράς των κανονισμών στην εσωτερική έννομη τάξη, κατά την έννοια του άρθρου 288, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, το άρθρο 53, παράγραφος 1, του FLAG, όπως τροποποιήθηκε με το αρχικό κείμενο του Budgetbegleitgesetz της 29ης Δεκεμβρίου 2000, BGBl 1142/2000, και το άρθρο 53, παράγραφος 4, του FLAG, όπως τροποποιήθηκε με το αρχικό κείμενο του ομοσπονδιακού νόμου της 4ης Δεκεμβρίου 2018 για την τροποποίηση του Familienlastenausgleichsgesetz του 1967, του Einkommensteuergesetz του 1988 και του Entwicklungshelfergesetz, BGBl I 83/2018;

Ερωτήματα 8 έως 12 τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού:

Ερώτημα 8:

Έχει η υποχρέωση εξομοίωσης με τους ημεδαπούς, δυνάμει του άρθρου 4 του κανονισμού 883/2004, καθώς και η απαγόρευση διακρίσεων με βάση το άρθρο 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ από το οποίο απορρέει η ως άνω υποχρέωση, την έννοια ότι αυτή εκπληρώνεται μόνον εφόσον ο διακινούμενος εργαζόμενος εξομοιούται με ημεδαπό ευρισκόμενο σε κατάσταση αμιγώς ημεδαπής φύσεως και, επομένως, το οικογενειακό επίδομα που προβλέπει το άρθρο 12 σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 και 8 του FLAG πρέπει να του γνωστοποιείται εκ των προτέρων και να του προκαταβάλλεται μηνιαίως, ή η υποχρέωση εξομοίωσης με τους ημεδαπούς εκπληρώνεται όταν ο διακινούμενος εργαζόμενος εξομοιούται με ημεδαπό ευρισκόμενο σε κατάσταση διακρατικής φύσεως σύμφωνα με το άρθρο 4 του FLAG και στη δεύτερη αυτή περίπτωση λαμβάνει, κατά παρέκκλιση, το οικογενειακό επίδομα σε ετήσια βάση για κάθε ημερολογιακό έτος μετά τη λήξη του έτους, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 4, του FLAG;

Ερώτημα 9:

Έχει η επιβαλλόμενη από το άρθρο 68, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 883/2004 αναστολή των δικαιωμάτων στις οικογενειακές παροχές, που οφείλονται δυνάμει της ή των συγκρουόμενων νομοθεσιών, έως το ύψος του ποσού που προβλέπεται από την πρώτη νομοθεσία, την έννοια ότι αποκλείει εθνικό κανόνα αντισώρευσης, όπως το άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του FLAG, το οποίο παρέχει τη δυνατότητα στην Αυστρία, ως κράτος μέλος που είναι αρμόδιο κατά προτεραιότητα, σε κατάσταση όπως η επίμαχη εν προκειμένω, να μειώνει το οικογενειακό επίδομα κατά το μέρος που αφορά δικαιώματα λήψεως «αλλοδαπού επιδόματος ίδιας φύσεως» σε άλλο κράτος μέλος, δεδομένου ότι ο σχετικός κανόνας της Ένωσης απαγορεύει ήδη τη σώρευση και, ως εκ τούτου, ο κανόνας αντισώρευσης του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του FLAG στερείται νοήματος;

Ερώτημα 10:

Έχει η επιβαλλόμενη από το άρθρο 68, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 883/2004 αναστολή των δικαιωμάτων στις οικογενειακές παροχές, που οφείλονται δυνάμει της ή των συγκρουόμενων νομοθεσιών, έως το ύψος του ποσού που προβλέπεται από την πρώτη νομοθεσία, την έννοια ότι το κράτος μέλος του οποίου η νομοθεσία εφαρμόζεται χωρίς δικαίωμα προτεραιότητας και το οποίο οφείλει να συμμορφώνεται προς την επιβαλλόμενη από το δίκαιο της Ένωσης αναστολή των οικογενειακών παροχών που προβλέπει η νομοθεσία του υποχρεούται να απορρίπτει αίτηση διακινούμενου εργαζομένου ή μέλους της οικογένειας ή άλλου προσώπου που αντλεί σχετικό δικαίωμα από τη νομοθεσία του κράτους μέλους και να μη χορηγεί την οικογενειακή παροχή έως το ύψος του ποσού που προβλέπεται από την πρώτη νομοθεσία, ακόμη και αν χωρεί έγκριση – ενδεχομένως επί άλλης νομικής βάσης – αμιγώς υπό το πρίσμα του εθνικού του δικαίου;

Ερώτημα 11:

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 10, τίθεται το ερώτημα αν το κράτος μέλος του οποίου η νομοθεσία εφαρμόζεται χωρίς δικαίωμα προτεραιότητας και το οποίο οφείλει να συμμορφώνεται προς την επιβαλλόμενη από το δίκαιο της Ένωσης αναστολή των οικογενειακών παροχών που προβλέπει η νομοθεσία του, αλλά δεν οφείλει να καταβάλει διαφορικό συμπλήρωμα για το τμήμα που υπερβαίνει το ποσό των παροχών λόγω υπερβάσεως του προβλεπόμενου ύψους εισοδημάτων, πρέπει να απορρίψει σχετική αίτηση με την αιτιολογία ότι η αναστολή που επιβάλλει το άρθρο 68, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 882/2004 αποκλείει τη χορήγηση δικαιωμάτων σε οικογενειακά επιδόματα;

Ερώτημα 12:

Έχει το άρθρο 68, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 883/2004 την έννοια ότι, σε περίπτωση όπως αυτή της κύριας δίκης, το έντυπο E411 της διοικητικής επιτροπής για την κοινωνική ασφάλιση των διακινούμενων εργαζομένων, στα σημεία 6 και 7 που πρέπει να συμπληρώνει το κράτος μέλος του οποίου η νομοθεσία εφαρμόζεται χωρίς δικαίωμα προτεραιότητας, δεν πληροί πλέον τις απαιτήσεις ενημερώσεως του κράτους μέλους του οποίου η νομοθεσία έχει προτεραιότητα, δεδομένου ότι το κατά προτεραιότητα αρμόδιο κράτος μέλος πρέπει να ενημερωθεί από το άλλο κράτος μέλος, κατά την έννοια των ερωτημάτων 10 και 11, ότι τούτο εφαρμόζει την αναστολή με βάση το άρθρο 68, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 883/2004 και για τον λόγο αυτόν παρέλκει η εξέταση του εθνικού νομικού καθεστώτος που καλύπτει και τα εισοδηματικά όρια;

Ερώτημα 13:

Έχει η υποχρέωση εναρμονίσεως του δικαίου, την οποία έχει αναπτύξει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά πάγια νομολογία, βάσει της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, την έννοια ότι αυτή θα μπορούσε εφαρμοσθεί και από το Verfassungsgerichtshof κατόπιν σχετικής αιτήσεως του αιτούντος δικαστηρίου;

Ερώτημα 14:

Έχει το άρθρο 267, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΣΛΕΕ, όσον αφορά το ζήτημα του κύρους του παράγωγου δικαίου, το οποίο είναι δεσμευτικό ακόμη και για αιτούν δικαστήριο ενδιάμεσου βαθμού, καθώς και η σχετική με το ζήτημα του κύρους υποχρέωση του αιτούντος δικαστηρίου να διασφαλίζει την εφαρμογή του ισχύοντος δικαίου της Ένωσης εκδίδοντας προσωρινή διάταξη κατά της οποίας, λόγω της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης, δεν επιτρέπεται η άσκηση αναιρέσεως, την έννοια ότι αποκλείει εθνικούς κανόνες, όπως το άρθρο 133, παράγραφοι 4 και 9, του B-VG σε συνδυασμό με το άρθρο 25a, παράγραφοι 1 έως 3, του VwGG και το άρθρο 30a, παράγραφος 7, του VwGG, οι οποίοι παρέχουν στα μέρη της αρχικής διοικητικής διαδικασίας τη δυνατότητα δικαστικού ελέγχου της διατάξεως του Verwaltungsgericht, σε εθνικό επίπεδο, εκ μέρους του Verwaltungsgerichtshof υπό μορφή κατ' εξαίρεση αιτήσεως αναιρέσεως;

- (¹) Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (ΕΕ 2004, L 166, σ. 1, διορθωτικό ΕΕ 2004, L 200, σ. 1).
- (²) Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2012, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 883/2004 για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 987/2009 για καθορισμό της διαδικασίας εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 883/2004 (ΕΕ 2012, L 149, σ. 4).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) στις
4 Νοεμβρίου 2020 — CC κατά Pensionsversicherungsanstalt**

(Υπόθεση C-576/20)

(2021/C 35/42)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberster Gerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: CC

Ανααιρεσίβλητο: Pensionsversicherungsanstalt

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχει το άρθρο 44, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 987/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 2009, για καθορισμό της διαδικασίας εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 883/2004 για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (¹), την έννοια ότι αντιτίθεται στο να συνυπολογίζονται περιόδοι ανατροφής τέκνου που διανύθηκαν σε άλλα κράτη μέλη από κράτος μέλος αρμόδιο για τη χορήγηση σύνταξης γήρατος, υπό τη νομοθεσία του οποίου η αιτούσα τη χορήγηση σύνταξης γήρατος άσκησε καθ' όλον τον επαγγελματικό της βίο, με την εξαίρεση των περιόδων αυτών ανατροφής τέκνου, μισθωτή ή μη μισθωτή δραστηριότητα, εκ μόνου του γεγονότος ότι κατά την ημερομηνία κατά την οποία, δυνάμει της εν λόγω νομοθεσίας, άρχισε να συνυπολογίζεται η περίοδος ανατροφής τέκνου για το τέκνο αυτό, η αιτούσα τη χορήγηση σύνταξης γήρατος δεν ασκούσε μισθωτή ή μη μισθωτή δραστηριότητα;

Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα:

2) Έχει το άρθρο 44, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, πρώτη ημiperίοδος, του κανονισμού 987/2009, την έννοια ότι το κράτος μέλος που είναι αρμόδιο δυνάμει του τίτλου II του κανονισμού 883/2004 δεν συνυπολογίζει τις περιόδους ανατροφής τέκνου βάσει της νομοθεσίας του γενικώς ή μόνο σε συγκεκριμένη περίπτωση;

(¹) ΕΕ 2009, L 284, σ. 1.